

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundstaben, Øyden og Troen ere forenede.

22. Aarg Nr. 23.

Den 1. September 1873.

Pr.: 6 Sk. pr. Expl.

Præsident George A. Smiths

Foredrag om hans Reise til Palæstina, afholdt i Salt Lake City
den 22de Juni 1873.

Brodre og Søstre! Jeg er Herren inderlig taknemmelig, fordi jeg, formedst hans Belsignelser, Eders Tro og Forbønner, har været i stand til at tilendebringe en lang Reise, til at vende tilbage og samles med Eder igjen, til at stue Eders Ansigt og bare mit Bidnessbyrd i dette Tabernakel angaaende Guds Riges Evangelium. Jeg føler til at yde min hjertelige Taknemmelighed til min himmelske Fader for hans beskyttende Varetægt og tillige til at takke mine Brodre og Søstre for deres Tro og Bonner samt for den mig ydede kjærlige Bistand, hvorved jeg funde bære Udgifterne ved en lang og bekostelig Reise.

Det mest væsentlige Niemed for denne Reise var at besøge det Land, i hvilket alle de Biblialer, beskrevne i den hellige Skrift, sandt Sted. Hændelsesvis kom vi til at besøge mange Steder og havde Lejlighed

til at erholde Underretning og udvide vort Kunstud i Lande, hvor vore Missionærer hidindtil ere blevne nægtede Adgang til at forlynde Evangeliet. Vore Eldster, paa deres Besøg i fremmede Lande, have reist ene og alene i den Hensigt at prædike Evangeliet, hvisaarsag de være forbudte Adgangen til disse, eller om det var dem tilladt at komme ind, var det dem forbudt at prædike Evangeliet. Vi, som besad Midler til at reise med, passerede naturligvis som andre Reisende; thi da vi ikke var udsendte for at prædike, droge vi afsted ganske usvært og havde saaledes Anledning til at tilegne os Kundstab angaaende de forskjellige Love og Skifte i Landene, som vi besøgte, og som vi tidligere blot havde hørt ved Læsning.

Jeg kan tydelig forstaa, at om en Person læser om forskjellige Gjenstande,

saa vil han ikke desmindre satte dem langt bedre ved personlig Undersøgelse end ved den blotte Læsning. Ved at læse Boger, erholde I den samme Anstuelse, Tanke og Betragtning, som de var i Besiddelse af, der streev dem, mere eller mindre paavirkede af det Onste, at disse stulde være interessante og saaledes vinde Af-sætning. Det er i Virkelighed Sandhed, at en stor Del af de Boger, som cirkulerer i Verden, ere strevne mere for at interessere det læsende Publikum end for at fremstille Kjendsgjerninger. Der fortelles, at da Henrik den Fjerde laa paa Dødeleiet, vilde hans Søn, som vidste, at han var en Elster af Læsning, læse en Historie for ham. „Aa,“ sagde den doende Konge, „jeg har for faa Diebliske tilbage til at ville besvære min Hjerne ved Romaner.“ Dette beviser hans Mening om Historie. Men nu vil jeg berøre Lidt angaaende vor Reise. Alle-rede ved vor Ankomst til Rom, begyndte vi at bemærke Ting, som Kristen hentyder til. Kristus blev født under Keiser Augustus's Regjering. Ved den Tid var Judea, hvilken Konge var Herodes, et stattepligtigt Nige til Rom. Den Besatning, som udsendtes fra Augustus, at hele Verden stulde yde Skat, angik selvfølgelig Jerusalem og det ganse Judea, som paa den Tid var af betydelig Udstrekning. Joseph og Maria, som tilhørte Davids Hus, rejste til Bethlehem, og da der ikke gaves noget Herberge for dem, maatte de soge Ly i en Stald, hvor Grelsener fodtes.

Nogleaar efter Kristi Himmelfart, rejste Apostlen Paulus til Rom for at blive hørt af Keiseren og appellere sin Sag, som ifølge „Apostternes Gjerninger“ fra Tid til anden var bleven utsat af Autoriteterne i Cæsarea og Philippi. Hans Dommere havde, i den Tanke, at hans Venner stulde betale Løsepenge for

ham, holdt ham en lang Tid i Fængsel; men da ikke de forventede Løsepenge blev erlagte, sendte de ham tilfist paa hans egen Opsordring til Rom. Under vort Ophold i Rom, blev vi paaviste det Sted, hvor der siges, at han stulde været fængslet, det Lokale, hvor han stulde afholdt Forsamlinger tilligemed mange andre Mærkværdigheder, som enten paa direkte eller indirekte Maade staa i Forbindelse med Apostternes Missionsvirksomhed i det første Aarhundrede.

Kathedralerne i næsten alle Lande, vi besøgte, havde Relikvier at opvise, der vare bragte fra Palæstina. I Pisa er der en Kirkegaard, hvilket Areal indtager omtrent en Tonde Land; hele dette Begravelsessted er bedekket med ni God Ford, hentet fra Palæstina. Enhver, som vil begraves i den hellige Ford, maa dertil have førstilt Tilladelse af Paven.

I Kathedralen St. Lorenzo i Genova, sit vi Lejlighed til at se den Lænke, med hvilken Johannes den Døber var bunden samt det Skrin, hvori efter Sigende hans Hoved stulde ligge, tilligemed en Forkjællighed af andre Relikvier. I St. Markus Kirken i Benedig saa vi denne Apostels Ligliste, et Skrin, som indeholdt Stovet af Johannes den Døber samt den Marmorsten, hvorpaa hans Hoved stulde have ligget, da han blev halshugget. Jeg blev ikke desmindre bejændt med, til min Tilfredshed, at dette var Stovet af en almindelig Hellig, der for omtrent 7 a 800 Aar siden var blevet gjenkjendt som St. Johannes af Damaskus, og af Venetianerne bragt fra Marsaba i Palæstina.

Der gives paa disse Steder næsten ingen Ende eller Maade paa Relikvi-Tilbedelse. Men vi fortsatte, efter vor Ankomst til Rom at betræde den Grund, hvorpaa Apostlerne havde virket. Vi aflagde en Visitt i et Fængsel, hvor Petrus

stal have siddet fangen. Vi saa Stedet, hvor han isolte Traditionen stal have søgt at undskyde sine Fjender, og hvor Frelseren kaldte paa ham og spurgte, om han var bange for at dø. De paavise ogsaa Indtrykket efter Petri Fod, da han standshede ved at høre Jesu Ord. Dette er tilsynne paa en Plet udenfor Rom, paa hvilket Sted, der er opbygget en Kirke, i hvis Indre man kan se en Statue af Petrus; og som en Særegenhed blev det os fortalt, at Tæerne paa en af Fodderne var blevne opslidte formedelst Kyssen, og at Tæer af Bronze var paasatte i disses Sted. Vi saa endvidere en Trappe, bragt fra Jerusalem, og som skulle være den, der ledede op til Pilati Dommerstæde. Mange Folk travlede paa deres Knæ op og ned af den, grædende, flagende og lyssende hvert Trin.

Som vi dampede østover, passerede vi Den Kandia eller Kreta, som den benævnes i den hellige Skrift, og ved at se de forskellige Steder, gjenkaldtes Engelshederne ved Pauli Skibbrud i vor Grindring.

Inden vi forlod London, havde vi tinget Firmaet Thomas Cook & Son til at forstørre os den nødvendige Besordring baade paa Jernbane og Dampstib, tilsliget med Introduktionskort til Hotellerne fra London til Palæstina, og deraf over Konstantinopel og Athen til Triest, hvor Reisen, som vilde medtage 130 Dage, skulle ende. Ved at arrangere det saaledes, undgik vi mange af de Ubehageligheder, som blive de Rejsende til del, der besøge fremmede Lande, hvor man hverken er bekjent med Sproget eller Skikken.

Vi naaede Egypten og landede i Alegandria den 6te Februar. Mr. Alexander Howard, Firmaet Cook & Sons Tolk, modte os paa Dampstibet, be-
sørgerede vor Bagage gjennem Toldvæsnet,

og forte os derpaa til Hotel Europa, hvor vi erholdt udvalgte Børrelser med en prægtigudsigt. Han gav os tillige al den Underretning, vi kunde ønske os, for at Reiselivet i Egypten kunde være baade behageligt og nyttigt. Her vare vi ogsaa paa Bibelgrund. Dette Land var underlagt Kristendommen fra Keiser Konstantins til Saracenernes Tid. I det syvende Aarhundrede blev det beseiret og underlagt Saracenerne eller Mahomedanerne. Det er antaget, at Alegandria havde en Folkmængde paa 600,000, den gang Landet blev indtaget af Amru. Kalisen Omars Bestemmelse, at Alegandrias Bibliothek, som siges at have været den største Samling af baade Boger og Manuskripter i hele Verden, skulde ofre til Flammerne, valte en almindelig Bestyrteelse blandt alle Nationer*).

Efterat Amru havde beleiret Staden i sjorten Maaneder, indtog han den. Det han giver Omar Beretning om sin Seier, siger han, at han havde fundet 4,000 Paladser og ligesaa mange Bade, 400 Forlystelsessteder, 12,000 Haver, og alene et Kvarter var beboet af 40,000 Foder. Der siges, at Bogerne og Manuskriptene i dette Bibliothek forsynede disse Bade med Brændemateriale i omtrent 4 Maaneder.

I Egypten er der en kristen Sekt, som benævnes Kopterne eller den koptiske Kirke. De ere Esterkommere af de Egyptere, som blev overvundne af Saracenerne. I Kairo besøgte vi en af deres Kirker, og blev betegnede det Sted, hvor efter Sigende Frelseren, hans Moder og Joseph skulde have boet under deres Ophold

* Det Alegandriske Bibliothek, som talte 400,000 Bind eller Ruller af baade romersk, græsk, indisk og ægyptisk Literatur, er, omend stort antaget, ikke opfundt af Araberne under Omars Indtagelse af Alegandria, men af de kristne Barbarter.

der, da de flygtede for Herodes's Folgelse. Vi saa tillige det Vandbælten, som de skulde have benyttet til Befæstning, samt mange Mønster, der grundet paa dets Hellighed, vare komne dertil for at blive helbredte. Denne kristne Klasse — Kopterne — ere, uagtet de have staat under mahomedansk, arabisk og tyrkisk Herredomme, ikke desmindre vedblevne i deres egne Grundsetninger og Troeslervandomme indtil den nærværende Tid. Deres Antal i Egypten og Abyssinien beløber sig sandsynligvis til en Million eller derover*). Der gives ogsaa en orientalist græst Kirke i Egypten, hvor de udpegede os flere traditionelle hellige Steder.

Vi droge videre og besøgte Heliopolis eller Byen On. Jeg har, som troende paa Kærdommen om Daab for de Dode, havt stor Interesse i Familie-Anliggender, og jeg tog en Tour til Heliopolis, grundet paa, at jeg havde god Aarsag til at tro, at Joseph, som blev solgt i Egypten, ægtede sin Hustru der, som var Asnat, Datter af Ptoiphar, Preest i On. Heliopolis er antaget at være det fordom On, som var Stedet for en Hoistole, hvor alle Egyptens ledende Mænd blev underviste. Efter al Sandsynlighed var det ogsaa der, at Moses nød sin Undervisning. Paa dette Sted er der en Naal eller Obelisk, som har en Høide af omtrent 60 Fod og Inscriptiorer fra Tuppen til Grunden. Hvor lang Tid den har staat der er mig ubekjendt; men dens Inscriptiorer, dersom de ere korrekt oversatte af de ægyptiske Korder, beviser, at den efter alt at domme maa have været der, da Joseph kom til Egypten. Byen og alle dens Templer ere forfaldne. Andre Obelisker af den samme Slags, hvilke have været der, ere blevne bortførte, og en af dem staar i

Konstantinopel. Omendskjønt Ruinerne af Byen ere spredte omkring, kan man se Landet kultiveret og opdyrket. Under vores Besøg der vare Markerne bevogede med en herlig Afsgrøde af Sukkerrør, hvilket var et Bevis for, at Jordbunden var fed.

En hver Ting, som vojer paa Marken i Egypten, maa vandes ved Oversvømmelse af Nilsloden. Der gives ganske lidt, ja, som en Kjendsgjerning, næsten intet Vand, medmindre det kommer fra Nilen. Jeg sagde, at der var intet Vand med Undtagelse af Nilen, men et lille Stykke nedenfor Byen On staar et aeldgammelt Figentræ, dersom jeg mindes ret, under hvilket, ifølge Kopternes Tro, Joseph, Marie og Jesus havde slaet Leir, da de flygtede for Herodes. En stor Del af dets Grenere ere blevne afslaarne tilligemed en Del af Stammen, men det er alligevel ganske løvrigt. Gieren af Træet har sat et meget pent Stakitgjærde omkring det, og Enhver, som ønsker at give ham en Frank, har Villadelse til at indstjære sit Navn i Stakitet, i modsat Fald faar man ikke Lov til hverken at gjøre dette eller tage noget af Træet med sig. Jeg havde ingen sørdeles Bekymring for at faa mit Navn indstaaret, hvilkaarsag jeg sparede min Frank. Men der var en Kilde tæt ved, hvor Vandet blev draget op ved Hjælp af en simpelt forarbeidet Mastine, et Hjul med Arme, paa hvilke der hang nogle Lerpotter. Mastinen flettes i Bevægelse ved et Mulæsel. Det blev mig fortalt, at Vandet i gamle Dage havde været brakt og ustikket til Drifte, men da Maria kom der og bade sig i det, blev det godt og velbehageligt. Jeg drak af Vandet og fandt det at være meget godt, i Smag næsten ligt det i den store Kilde i St. George. Jeg bemærkede til Manden, at det havde været onstiget, om Maria havde gjort Vandet lidt kol-

* I Egypten antages der for nærværende at tælle omtrent 150,000; hvoraf de 10,000 leve i Kairo.

Overs. Ann.

dere, medens hun var ifærde med at forvandle det, thi da havde det været mere forfrissende. Denne fornisielse kostede mig en Frank.

Men min Hensigt er ikke at følge alle Enkeltheder ved min Reise, medmindre de mere eller mindre henhøre til Historien i de Lande, som enten paa en direkte eller traditionel Maade ere omtalte i Bibelen. I Kairo blev vi viste Josephs Brønd. Vor Fører fortalte os, at Joseph, som folget til Egypten, lod den grave, og efter ham var den opkaldt. Dog ved at gøre Horespørgsel kom vi til den Kundstab, at da Saladin, Kalif af Egypten, skulle udvælge sig et Sted for et Citadel i sin ny By Kairo, ophængte han i dette Diemed paa flere Steder i Byen Kjodstykker for at se, hvor det kunde holde sig længst i frisk Tilstand. Resultatet af denne Probe var, at Kjødet holdt sig længst paa det Sted, hvor Brøden nu er, hvisaarsag han sluttede, at der maatte det være fundest. Grunden blev opryddet for Citadellet, og medens man var ifærde med dette opdagedes en Grav, fyldt med Sand. Denne blev udgraven, og da en af Kaliserne hed Yoosaf, blev den benævnet efter ham. Af dette kan det være, at Josef baade har og ikke har ladet den udgrave. Ifølge min Tro har den sit Navn fra Sultan Yoosaf Salah-eddin, en Mand, som levede i det 12te Aarhundrede og havde stor Berømmelse. Vandet i denne Brønd er meget brakt og bruges for det Meste til at vande Gaderne med. Vi sollte alle mere eller mindre interesserede i Beliggenheden af det Land, som forдум kaldtes Gosen; men da Ingen noisagtig kunde betegne os, hvor det var, maatte vi selvfolgelig gjætte os frem. Ikke desmindre, Vandstrømmene maa rinde nogenlunde den samme Vej nu som dengang; i denne Tanke fulgte vi Lobet af en Ferskvands-

Kanal, hvis Længde er omkring 38 Mile. Dens Udløb, som for har været i Nilen, er nylig blevet bortlede fra denne og gaar nu langs Suez ud i det Røde Hav. Kanalen passerer nær forbi Bagazig, som sandsynligvis ligger i Nabostabets af Gosen. Dengang Israels Barn vare paa deres Vandring til Kanaan, vare de nødsagede til at følge denne Vej for at sikre sig det nødvendige Vand fra denne gamle, friske Vandkanal, som vides at have haft sit Lov næsten paa den samme Grund som den nuværende, der er gravet for nogle Aar siden, og som følges af Fernbanen.

Der har været mange Gisninger med Hensyn til, hvor Israels Barn gik over det Røde Hav; men den mest troværdige Slutning jeg er kommen til, saavidt jeg har været i stand til at undersøge det, er, at de fulgte denne Kanal og leirede sig nær ved dens Udløb i det Røde Hav; derefter droge de over til Halvoen Sinai og bleve siden paa en mirakuløs Maade forsynede med Vand, Fod og Klæder gjennem den arabiske Ørken.

Vi passerede over Suez-Kanalen mellem Ismailia og Port Said. Denne Kanal er i Sandhed et meget stort Værk. Port Said erholder sit Ferskvand fra Nilen. De have en Vandledning, som er over 12 Mile lang, og som ledes fra Ismailia, til at forsyne Byen med denne nødvendige Artiklet. Port Said er en anselig By, som driver betydelige Forretninger.

Den 22de Februar om Aftenen afsleede vi fra Port Said med Dampstibet „Vesta“, som tilhører den østrigiske Lloyd. Den følgende Morgen vare vi i Sigte af Jaffa eller Joppe, som den benævnes i Bibelen, og som er et Slags Forbjerg eller en Odde, der stikker ud i Søen. Ankerpladsen er simpelthen en

aaben Rhed, og Landgangen er ofte meget vanskelig. Dersom vi havde haft stormfuldt Veir, da vi stulde lande paa dette Sted, vilde det have kostet os betydelig baade Tid og Penge, men ved vor Ankomst dertil, vare vi begunstigede af smukt Veir, og Søen var ganske smul, saa vi kom i Land uden den mindste Vanskelighed.

I Jaffa mødtes vi af den ovennævnte Mr. Howard, som forte os til den tyrkiske Toldofficer, der, hvis jeg ikke hørte feil, blot gjennemsaa et Pas, hvorefter vi begav os til vores Telte, som vare opslaaede ikke ret langt fra Kysten, lige i Nærheden af en Kirkegaard. Telteene vare meget hensigtsmæssige og gode, samt vel udrustede med de nødvendige Ting til vort Brug, hvilkaarsag vi strax begyndte at holde vor egen Husholdning. Det var til dette Sted, at Kong Salomon lod bringe Cedertreerne, som han sik af Kong Hiram af Tyr, til Opbygelsen af Templet. Jeg er af den Mening, at Stedet har undergaet nogle Forandringer siden den Tid, men det staar ikke til mig at sige i hvor stor Udstrekning. Lige i Nærheden af denne By er der en Koloni af omrent 600 Tykster, der staa under Ledelse af en Geistlig ved Navn Christopher Hoffman, og som leve i den Formening, at de ere Kristi aandelige Kirke. De have kjøbt sig noget Land til Opdyrkning, og ifolge deres eget Udsagn skal Regnen have vist sig mere hyppig i de senere Aar, og Jorden skal være meget frugtbar. De kunne uden Banting avie Hvede, samt forskjellige andre Kornsorter; men deres Kjøkken-, Frugttra- og Appelsin-Haver maa vandes. Jeg tror ikke, at Olietreerne behøve Banting. De mest smukke Appelsin-Haver, vi saa — jeg tror, jeg kan sige paa hele vor Reise — var i Jaffa. Vi aflagde et Besøg hos denne tykke Koloni. Den amerikanske

Vicekonsul, Mr. Hardegg, mødte os og behandlede os paa den mest høflige og opmærksomme Maade. Han er en Tykster af Fødsel og har aldrig været i Amerika, men taler alligevel det engelske Sprøg. Vi havde ogsaa Lejlighed til at se nogle af de Personer, som havde været Deltagere i en vis George F. Adams Forretning, men som ved dens Fallit vare blevne tilbage i Landet; en af disse var Mr. Floyd, der nu fungerer som Told. Disse Folk havde opført nogle Huse, som nu ere kjøbte af de tykke Kolonister. Vi overværede en Methodist-Gudstjeneste; men det syntes som om det var en meget vanskelig Ting at faa Folk til at komme til Førfaling.

Jeg antager, at det eneste Sted, de foregive at have nogen bibelsk Betydning i Jaffa, er Simon den Garvers Hus „ved Havet“. Nogle ere saa vantro, at de nære Trivl, om det virkelig er det samme Hus, hvori Petrus boede, da Budskabet kom fra Cornelius, men Egebarken og Kummene ere jo tilsyne, og Huset ligger ved Havet, hvilket er ifolge Bibelens Vidnesbyrd; thi den siger, at Simon var en Garver, som boede paa et saadant Sted. Det slade Tag, hvorpaa Petrus stulde have sovet, blev os ogsaa betegnet. I den ene Ende af Huset — den Ende, som vendte mod Melka — var der et Slags Konammer, i Lighed med det, som Mahomedanerne have i deres Moscer for at holde Bon i. Vi spurgte Gieren af Huset, om Simon var en Muselman. Han svarede: „Ja, og dette var hans Tilflugtssted, naar han bad.“

Det er naturligvis af uvæsentlig Vigtighed, om dette Hus er, hvad det foregives at være eller ikke; ikke desmindre, det bliver besøgt af Tusinder og er en Kilde til store Indtægter. Var det ikke noigtigt paa det Sted, saa var det i

det Mindste i Nabostabet, at Herren aabenbarede til Petrus, at hvad han havde renset, skulde ikke Petrus holde for urent; men gaa ud og prædike Evangeliet for Hedningerne. Apostlen rettede sine Hjed til Kornelius og administrerede Evangeliets Ordinancer til dem, som ikke vare af Israels Hus.

Efterat have erholdt Heste og Rideset, brøde vi op Mandag Morgen, den 24de Februar, for Jerusalem. Der gaves ingen syrisk Saddel, som var stor nok for mig til at sidde paa, hvisaarsag jeg maatte finde mig i at sidde paa en engelsk. Dette var et lille Vibæk i min Bekvemmelighed. Dersom jeg havde bragt med mig en spanskt Saddel fra Hjemmet, skulde jeg have haft det langt mere bekvemt paa min Reise. Jeg var hele Tiden bange for, at Saddelremmene skulde være for svage til at holde; thi efter min Mening vare de ikke stærke nok for min Person; og en anden Ulempe var at Sadlen i sin Konstruktion og Form ikke var afsættet til mit Brug, og som saadan ikke meget bekvem og behagelig at sidde i. Den var Intet i Sammensigning med en spanskt eller endog en syrisk Saddel. Jeg er temmelig vægtig og havde dengang ikke været til Hest paa femten Aar.

Reisende i Palæstina lide en hel Del, grundet paa den stærke Solhede, men vi vare tidlig paa Færde — to Uger før den Tid, da Reisende i Almindelighed bryde op for Jerusalem. Mr. Cook havde udrustet flere Selskaber, men de vare to Uger efter os, saa vi grundet herpaa reiste alene næsten hele Tiden med Undtagelse af, at vi nu og da hændelsesvis faldt ind med Enkelte. Ved Middagstiden gjorde vi Holdt ved Martyrernes Taarn i Ramleh. Dette Sted, nemlig Ramleh, har en Historie, som særlig hentyder til Krusaderne. Det

er i Nabostabet af dette Land, som forдум var beboet af Filisterne, og fra det omtrent 120 fod høje Taarn, som vi besteg, at vi kunde se en Del af deres Land. Der er paa dette Sted et romersk-katholisk Munkelkloster, og der siges, at Munkene ere særdeles gjæstfrie mod alle Reisende, ligemeget hvilken Nation de høre under. Vi havde naturligvis ikke Trang til at benytte os af deres Gjæstfrihed; thi Alt, hvad vi behøvede til vor Forpleining, bragte vi med os.

Om Aftenen sloge vi Leir paa Randen af en herlig Bæk ved Indgangen til Ajalon-Dalen. Vore Søndagsstolebørn ville erindre dette Navn fra Josva Bog, som fortæller, at Josva ved en vis Lejlighed sagde: „Sol, vær stille i Gibeon, og Maane i Ajalons Dal!“ Jeg burde have forklaret, at hvad vi kalde en Hulvei eller Snevring, kaldes i Palæstina en Dal, og vide Dale kaldes der Sletter. Forinden vi naaede Ramleh, passerede vi over Sarons Sletter, hvor et Slags rod Blomst, kaldet Sarons Rose, voger i Mængde, og Landet set ud til at være meget frugtbart. Vi havde hørt en Del om Usfrugtbarenhed i Palæstina; men blev ikke lidt forundrede ved at finde ved vor Ankomst dertil, at Landet tilsvarende var frugtbart; dog, det blev os sagt, at hvis vi havde kommet senere, vilde det seet mere øde ud.

Teltene vare arrangerede paa følgende Maade: Eliza N. Snow og Clara Little havde et; Eldste Paul V. Schettler og jeg havde et andet, over hvilket det amerikanske Flag vaeede. Eldsterne Lorenzo Snow, Albert Carrington, Faramorz Little og Thomas Jennings indtog et tredie. Mit Telt blev benyttet til vort Spiseværelse. Vor Tolk og Kok havde hver deres Telt, og tillige havde vi et til for vor Bekvemmelighed. Vi vare vel forsynede med gode Leirstole,

med Jernsenge, gode Madrasser samt rene og hensigtsmæssige Tæpper og Lagerner. Al den Banskelighed, jeg havde at overkomme var, at Sengestedet var for lille til mig. Jeg har altid følt en Skræk for at blive lagt i en for lille Ligkiste og onsket, at mine Venner — hvem det end maa være — der skulle

lægge mig i Kisten, maa have den overalt mindst to Tommer større end mig. Den Ide at blive begravet i et altsor snævert Rum har bestandig besværet mig. Denne Tanke paakom mig ofte, naar jeg laa sammenstrumpet paa Sengen eller i Skibskoierne, som jeg havde til at ligge i saa mange Dage paa denne Reise.

(Forts.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1. September.

Vorleden besjendtgjordes det i flere af D inmarks ledende Organer, at 900 „Mormoner“ vare ankomne til New York fra Salisstaden paa en Tilbagereise til Europa, at et andet Kompagni snart forventedes, og at „Mormonismen“ med rasse Skridt gif sin Oplossning imøde.

Nu have vore høisterede Redaktører atter været ude at løbe med Limstangen. Ikke at tale om, at Smudsblade opdigte Historier og forvende Sandheden til Underholdning for de mindre hæderlige Karakterer i Samfundet, der opholde saadanne; men at virkelig de bedre Organer, som opholdes af den bedre Klasse, skulle nedværdige sig til, Gang efter Gang at udsprede twetydige Rygter, som ikke have den mindste Hjemmel, det er til at forbauses over. Hvorledes kunne hæderlige Folk, der ere Hadere af Usandhed, lade sig Lid efter anden binde saadanne Historier paa Vermet? Øste hænder det, at „Mormonspørgsmalet“ er paa Bane og Gjenstand for vore Medmenneskers Dmtale, men aldrig fra den gode Side.

De, der føle en Forniselse i at fremstille „Mormonismen“ i et saa slet Lys som muligt, soge altid at finde Leilighed til at udsprede usande Rygter om den, og forudsige dens Undergang, men hvad Godt bringe alle Historier og Spaadomme? Intet! De vilde latterliggjøre og ned sætte Forsatterne i deres Medmenneskers Øine, dersom disse forstode, at de fremturede med Usandhed. Men de værre, Mange ere altsor tilbørlige til at tro Bilbfarelsen og forkaste Sandheden, hvisaarsag disse daarlige og høist utrolige Beretninger vindte Indgang iblandt dem.

Da vi læste denne Artikel angaaende „Mormonerne“ Tilbagereise til Europa, onstede vi at oplyse vore Medmennesker om det Feilagtige og Usande i den, men den „retfærdige“ Redaktør, som havde optaget og publiseret Historien, negtede at bekjendtgjøre vor Meddelelse, der bewiste, at den var baseret enten paa Missforstaelse eller Usandhed. Dette er Verdens Netsærdighed nu tilbage, men den forstaar ikke

bedre. Det vil maaesse interesser Læseren at se Kopi af det Indsendte, som i Korthed lod saaledes:

„Til den ærede Redaktør af „Dagens Nyheder“.

Yderst sjælden hænder det, at vi tage til Gjenmæle mod alle de twetydige Rygter, som cirkulære om „Mormonerne“, men denne Gang ønske vi, hvis denne Artikel maa blive forundt Optagelse i Deres Blad, at oplyse vores Medmennesker angaaende det Heilagtige i denne Bekjendtgørelse, „at 900 „Mormoner“ skulde være landede i New York paa en Tilbagereise fra Saltostaden til Europa.“ Ophavet til denne Artikel maa være grundet paa Missforstaelse, eller ogsaa maa den ærede Indsender have opfattet Indholdet af de amerikanse Aviser, der vedrøre denne Affære, paa en uriktig Maade. Vi ville forsøge at bevise dette: Den 27de Juni d. A. forlod et Kompagni „Mormoner“ (alle Skandinaver) København for at reise til Utah. I Liverpool stodte de til et Selskab engelste „Mormoner“ og udgjorde i samlet Antal 1000. De ankom til New York den 15de Juli; og samme Dag bekjendtgjordes Følgende i Evening Post, som vi ville gjengive i ordret Oversættelse:

„Et tusind nylig ombvendte „Mormoner“ landede her i Dag, og et andet stort Kompagni ventes.“

Dette om end lidt kortfattet beviser, at „Mormonerne“ bare paa Reise fra Europa til Saltostaden, thi det vilde være uheldigt at sige, de „landede“ her, naar de ikke bare komme Sovieien. Angaaende „Mormonernes“ snarlig forventede Oplossning sige vi Intet, dette vil Tiden vise.

Haabende, at disse saa Ord ifolge Billighed og Netsærdighed maa blive optagne for at rette det Ugrundede i ovenomtalte Rygte, tegne vi os osv.“

Ophavsmanden til denne Historie har sandsynligvis antaget, idet han saa denne Bekjendtgørelse i de amerikanse Blade, at Ordene newly converted (nylig ombvendte) betød, at „Mormonerne“ bare ombvendte til Nutidens Kristendom; men dette er dekkervært det Forvendte i Sagen, thi de bare ombvendte fra Kristendommen, som den nu er, og til „Mormonismen“ — Herrens rene og usorfalskede Lære. Istedsfor at de bare paa Tilbagereise til Europa, som Mange ere tilbørlige til at antage, fordi de have læst det i Bladene, bare de paa Hjemreisen til Zion i Utahs Dale, som vi ere ensoldige nok til at tro, er beredt til et Indsamlingssted for Herrens Folk i de sidste Dage. Vi fremstætte ikke det Falske i de Rygter, som ere i stadig Udbredelse om „Mormonerne“, ene og alene for at overbevise vores Søskende; thi de, der i Oprigtighed have sluttet Pagt med Herren og føle Attræ til at hjælpe ham, have den Hellig-Aands Veiledning til at domme mellem Sandhed og Bildfarelse, men vi ønske hermed i Særdeleshed at oplyse vores Medmennesker, saa at de kunne forstå det og domme for sig selv.

Hvad disse ondstabsulde Rygter angaa os som et Folk, det tage vi ikke det ringeste Hensyn til, thi saa skal det være, og Kristen bærer Vidnesbyrd om, „at Enhver som vil leve gudelig i Kristo, skal foragtes af Verden.“ Herren har i sin store Bisdom stillet Omstændighederne saaledes, at jo mere Forfælgelse og ilde Omstale hans Folk ere undergivne, des mere voxe de i Antal og Styrke. En anden væsentlig Ting er ogsaa, at de Sidste-Dages Hellige — under forsøgende Omstændigheder — ere mere tilbørlige til at slutte sig sammen i Lighed med Faarene,

naar Ulvene nærme sig, end naar de skulle leve aldeles frie og uantastede af Verden. Enkelte af vore Medmennesker ville ogsaa fra Tid til anden, naar de løse disse ofte utrolige Beretninger om os, saa Interesse for nærmere at undersøge Sagen, og paa denne Maade ere Mange blevne oplyste og komne til Sandheds-erkendelse. Dette vide vi af Erfaring; thi Mange, som tidligere vare vore bitreste Modstandere, blest fordi de holdt Kjod for deres Årem og troede Verdens Vidnesbyrd istedetfor selv at undersøge, ere ved at ransage vore Lærdommme komne til den Kundstab, at de i Lighed med Paulus i Uvidenhed stred mod Herrens Værk.

Af dette tro vi at have bevist, at onde Tunger og slet Omtale gjor mere til at fremme end til at modarbeide Guds Riges Evangelium. „Thi dersom Verden lader denne Gjerning med Fred, da vil den fremmes og tiltage med hurtige Skridt; men dersom den er undergiven Forfolgelse og Modgang, vil den — tiltage endnu hurtigere.“ Dette har vist sig at være Tilfældet indtil denne Dag. Guds Rige gaar uanset alle Hindringer freinad med uslandselige Fjed, og ingen Magt paa Jordens formaar at formene det Fremgang; thi han, som er den Mægtigste af Alle, er dets Leder. Mennestene kunne, inspirerede af Djævelen, der søger at bringe dem saa dybt som muligt for at være saameget sikrere paa dem, sætte slette Nygter i Omlob og spaa Guds Riges Undergang; men Dagen vil viiselig engang komme, da de ville saa Dinene op og med Bitterhed angre, at de vare forblindede nok til at lade sig lede ved Satans Blændværker til at stride mod Herrens Folk.

Dagen vil komme, da Enhver skal gjøre Regnskab for sine Handlinger. De vil da vise sig, om Naaden, som Mange sætte saa fast Lid til, vil være nok for at staa retsædiggjort i Guds Dine. Vort Motiv er at bringe vore Medmennesker til at forstaa for sig selv, hvad Herren har i Sindet at udføre med dem, og i hvilken Hensigt han har sat dem paa denne Klode. Vi sorree ingen Betaling af dem for at bibringe dem denne Kundstab og ingen Løn for at dobe eller forrette nogen anden hellig Ordinance for dem.

Vi sige, vi ere Herrens Ejendere, udsendte med Fuldmagt fra det Hoie til at bringe Evangeliet med alle dets Gaver og Besignelser til Verden; men Mennestene ere lig Verden i Kristi Dage, de foragte og forkaste vort Vidnesbyrd. Vi ere i Lighed med Tommermandens Son og hans Tilhængere, simple og ligefremme i vor Fremgangsmaade og Tale. Vor Stilling i Samfundet er ikke hoi nok til, at de Vise og Mægtige skulle give Agt paa vort Vidnesbyrd. De sige, ligesom de Vise og Skriftløge sagde om Frelseren forдум: „Han, den fattige Tommermands Son fra Nasareth!“ „De, disse usle „Mormoner“, der ere Gjenstand for Alles Foragt!“ Men Dagen vil komme, som omtalt i Vidommens Bog, 5te Kap.

„Da skal den Netsærdige staa med megen Trimodighed for deres Navn, som ham trængte, og intet agtede hans Arbeide. Naar de se Saadant, skulle de gru-
lig forsærtes og forskælles for saadan Salighed, som de havde ikke forseet sig til. Og de skulle tale til hverandre med Anger, skulle af Nands Angest og sige: denne var den, vi for havde til Latter og et bespotteligt Ordsprog. (Herunder kommer Navnen „Nazareer“ og „Mormon“). Vi Daarer holdt hans Levnet for Galen-
stab og hans Endeligt at være stammeligt. Hvorledes er han nu regnet blandt
Guds Born, og hans Arb er blandt de Hellige? Sandelig, vi habe faret vild fra
Sandheds Vej; Netsærdigheds Lys stinnede ikke for os, og Netsærdigheds Sol op-

randt ikke for os. Vi gik idel vrangte Veie, og vandrede gjennem Ørker, som ikke bare Gange udi, men vi kændte ikke Herrens Vei, osv."

Dette er Bibelens Udsagn om de Store, men Nok herom. Mange Udenfor-staaende eller „Ikke-Mormoner“, der læse dette, ville maaesse ikke synes vel om den strenge Udtalelse, vi udskynde mod Blad-Redaktører og Andre, der opfinde Smæde-historier og Usandheder om os, men disse ville vi henvise til Frelseren og deres eget Seg. Kristus var Guds Søn, men dette forhindrede ham ikke fra at raabe Ve over Fariskeerne og benevne dem „fakkede Grave, Ogleunger osv.“ Vi staa kraeftig op mod Enhver, som faler Uttraa til at stade os og onste ikke at hdmige os under Djævelens Nedstaber. Vi ere uhdendte for at formane Menneskene til Omvendelse og føle Glæde over Enhver, som i Tro til vort Bidnessbyrd vil an-namme Sandheden, vi gaa ud paa samme Maade som Frelseren og Apostlene fordum, der aldrig smigrede Synderen og Hylseren. Som et Volk ere vi en An-stodescen for Verden, men dette var ogsaa Tilfældet med Jesus og hans Disciple. Vi ville slutte vores Bemærkninger for denne Gang med at formane vores Medmenne-sfer til at sege Kundstab hos Herrnen, som er Vidommens Kilde, paa det, at de maa forstaa Nødvendigheden af at elste ham over alle Ting og holde hans Bud og Befalinger.

Korrespondance.

Salt Lake City, 28de Juli 1873.

Præsident Chr. Larsen.

Kjære Broder

Hvis De ikke allerede er underrettet derom, vil jeg ved denne Lejlighed melde Dem Emigranternes lykkelige Ankomst til Zion den 24de Juli, Pionererernes Høitids-dag. Dagen forud var en Mængde Sæslende fra Salt Lake gaaet op til Ogden for at møde dem. Den første Portion, 5 Vogne Skandinaver, ankom den 23de om Aftenen Kl. 8, og Resten kom næste Morgen Kl. henved 6. Blandt de sidste var Præsident Petersen, Peter J. Madsen, Dehlin og Dahlgren. De kan nok forestille Dem, hvorledes Hen-rykelsen var, da Slægtingne og Venner gjenfandt hverandre i Vognene. Kl. 9 om Morgenens fortsattes Touren til Salt Lake City, hvor en stor Mængde festlig-klaede Hellige syldte Banegaarden. Alt

Godset blev senere kjørt op paa Tempel-blocken, hvor Fernbanevognene saa i store Ro og Orden blevet tomte. Mange af de Reisende spredtes i kort Tid til alle Verdens Kanter, og Resten blev rigeligt og godt beværtet paa Tiendegaarden, hvor de Hellige ved frivillige Sammenslut havde foranstaltet et godt Maaltid beredt. Med venlig Hilsen til Dem og alle Brødrene.

Deres i Bagten forbundne
P. Thomassen.

Arizona Missionen.

Mohave Springs, Yava Pat Co.,
Arizona den 27de Juni 1873.

Præsident F. D. Richards.

Kjære Broder.

Det er mig en Turnioelse igjen at have Leilighed til at skrive Dem til. Seg

strev fra Johnson's Ranch den 1ste Mai og meddelte Dem angaaende Organisattonen af den første Expedition, som var stillet under Broder Horton D. Haights Ledelse. Broder Haight var ogsaa bestillet af Br. Joseph W. Young som Præsident over hele Missionen med Forbehold af at være subjektiv under en anden Bestikkelse, dersom det første Præsidentstab skulle finde en saadan forneden. Vi modtoge ogsaa en Instruktions-Skrivelse fra Br. Joseph W. Young om at fortsætte ver Reise videre til Little Colorado, hvor vi skulle danne et Sællement paa, det mest fordelagtige Sted ovenfor Vandfaldene.

Vi forlod Johnson's den 1ste Mai. En syv Miles*) Reise bragte os til Navajo Wells ved Foden af Buckskin-Bjergene; og 37 Mile længere hen, over en temmelig god Bei, tog os til House Rock Springs, hvor vi leirede os om Aftenen den 2den. Vi forbleve der til den 6te Mai, ventende paa nogle Transportvogne, hvorpaa vi broede op og fortsatte videre 11 Mile, indtil vi naaede Jacob's Pools. Den 7de reiste vi 17 Mile og sloge Leir ved Badger Creek. Den 9de, efter en 10 Miles Vandring, naaede vi Færgestedet ved Colorado, beliggende ved Mundingten af Paria, en lille Elv, som her udmunder i Floden. Om Aftenen, den 11te, var hele Expeditionen lykkelig og vel befordret over Floden, hvorefter vi leirede os ved Navajo Springs, 6 Mile fra Færgestedet. Vi sandt Veiene tunge og vanskelige at befare, grundet paa den løse, sandige Jordbund og de talrige Kloster og Svælg som gjennemsljære dem. Vore Dyr vare i en udmattet Tilstand, da vi naaede vor Leireplads, hværsafag vi sandt det nødvendigt at hvile os nogle Dage ved Vandingsstederne for at sanke nye Kræfter.

Vi fortsatte videre fra Navajo Springs den 12te og naaede, efter at have vandret 8 Mile, Bitter Creek, hvor vi sandt Vandet saa daarligt, at en Ko døde efterat have drukket af det. 12 Mile længere henne sandt vi i Rock Pools godt Vand. En Regnbyge havde passeret over dette Sted en eller to Dage tidligere og fyldt Hullerne i Klipperne; havde ikke dette stæet, skulle vi have været foruden Vand for de næste 47 Mile. Efterat have reist 27 Mile til, ankom vi om Aftenen den 17de til Mohave Springs (eller Mooen Cupy), hvor vi sloge Leir. Fra dette Sted begyndte vi vor Undersøgelse og sandt en nogenlunde god Bei til Floden Little Colorado.

Vi broede op fra Mohave Springs den 21de, reiste 25 Mile og naaede Floden om Middagen den 22de. Vi sandt her en Bæk, men dens Vand var brakt og saltig; dog ved at grave i Sandet et Stykke derfra erholdt vi Vand som var meget bedre og om Morgenens koldt og drifklig. Fortsatte om Morgenens videre op efter Floden og blevet besværet af Kloster og Drivsand, hvorefter vi leirede os i et lille Vile-Krat ved Flodsengen. Vi toge den Bestemmelse, at undersøge langs Floden, om vi kunde finde en Kjørebei, førend vi droge videre med Toget. Fra Færgestedet og hertil have vi banet os en ny Bei, som er temmelig fremkommelig. Vi have ikke haft nødig hidindtil at stoppe for at bane os Bei, men have hørt ligefrem afted. Ikke desmindre, den hele Veilængde fra Kanab er tung og kan ikke taale nogen Sammenligning med de haarde og solide Veie i det nordlige Utah. Indti nu har Foderet været meget tort, intet gront Græsstræ har endnu vist sig paa Føraaret. Med Undtagelse af en ubetydelig Tordenbyge have vi ikke, siden vi for-

* Engeiske Miles.

lode hjemmet, havt Regn nok til at vede vores Vognpressninger med. Den 1de begav Præsident Haught med fjorten Mænd sig paa en Tour op ad Flodsengen, med havende Muler med Oppakning samt Proviant for 12 Dage. Under deres Fraværelse gjorde Expeditionen en Overgang over Flodsengen, som var meget vanskelig at passere. Den mest fremkommelige Bei var paa Bestsiden. Øyrene sank ofte ned i Dyndet, men vi lede intet Tab. Vi opdagede, at Vandet formindstedes mere og mere til hver Dag; og til vor store Overraskelse fandt vi, at Vandet om Morgen den 28de havde ophørt at rinde, men ved at grave i Sandet fik vi nok til vort Brug, medens vi opholdt os der.

Den 1ste Juni returnerede vor Undersøgelses-Expedition efter at have været fraværende i 8 Dage og reist over 120 Mile opad Floden. De meddelte, at Landet var øde og bar næsten intet Græs, Flodsengen var smal, Jorden var blandet med Alkali, og Vandet var daarrigt og formindstedes. Ved deres Tilbagekomst fandt de ikke Vand paa nærmere end 25 Miles Afstand fra vor Leir, og det udtrørredes hurtigt. Paa deres Expedition mødte de et Selskab Mequich-Indianere, som sagde, at Flodsengen i Almindelighed var tor om Sommeren, og at Vandet var næsten udrifskeligt i varmt Vejr; deres Førstædre levede engang for mange Aar siden ved Bredden af denne Flod, men næsten alle udøde. Expeditionen havde fundet Ruiner af flere indianiske Landsbyer ovenfor Vandfaldene; men den havde ikke opdaget noget Sted, skiflet til at anlægge noget Settlement paa. Vi toge den Bestemmelse at sende Meddelelse til Præsident Young; imidlertid skulle vi trække os tilbage til Mohave Springs, hvor der gaves Høde og Vand for vores Dyr, og hvor vi vilde

afvente nærmere Instruger. Det syntes ikke at være fløgt af os at fortsætte videre hinsides Colorado, da Joseph W. Young havde raadet os til ikke at reise saa langt, at vi skulle komme ind i Apache-Landet, men hellere anlægge en Nybygd paa det mest bekvemme Sted ovenfor Vandfaldene. Den 2de, om Aftenen, sendte vi to Mænd paa et Ilbud til Kanab med vor Meddelelse, som De maaße har seet. Den 3de gjorde vi Opbrud ved Floden og begav os paa Vandring til Mohave Springs. Medens vi opholdt os ved Floden, begyndte vor Helbred, som hidtil havde været god, at slaa feil, og Mange klagede over Vandets stadelige Virkninger. Jeg fulgte en stærk Uttraa til at ledsage Undersøgelses-Expeditionen, men var bange for, at jeg ikke skulle være i stand til at udholde Ridningen. Vi have med Taalmodighed forblevet her for at afvente Svar paa vor Meddelelse, men indtil nu intet erholdt.

Med øngstelig Forventning paa at høre fra vort Ilbud og tænkende, at Noget kunde hændt dem, affendte vi et nyt til Floden den 19de. Ved Førstedet mødte de tre Indianere, som bragte Underretning fra vort Ilbud i Kanab, og fortalte, at vor Meddelelse var sendt til Præsident Young, og at de endnu laa i Kanab og afventede Svar. De vare komne til Kundstab om, at Telegraftraaden paa flere Steder var brudt, hvilket maaße har værer Aarsag til Forsinkelsen. Nogle af Brodrene vare utealmodige og tænkte, at Intet kunde blive udført i Sommer, og at de ligesaagjerne kunde begive sig hjem igjen; men siden vort Ilbud kom tilbage fra Floden med Nyheder, er denne Tanke for nogen Tid blevsen dæmpet. Floden var hoi, det var neppe raadeligt at sætte over den i en lille Folie, og Førgebaaden havde revet sig løs og var drevet ned til Bugten ved Kalifornien.

Vort Ønske er, at sorblive her og holde os selv parate til at udøre, hvad der bliver forlangt af os. Mange føle sig nedslæede og stoffede og tro, at den hele Mission bliver til Intet; men jeg er tilbøjelig til at haabe, at om end Landet er goldt og øde i dets Udsende — hvilket ogsaa er Tilfældet — saa har alligevel Herren et vist Niemed med det. Det synes for mig, som om jeg kan se Guds vise Forsyns Styrelse i mange af disse Ting. Jeg lagde Mærke til, at Vandingsstederne fra Kanab og hertil netop forsynede os med Vand nok til vort Brug; og oste, naar vo're Dyr havde vandet var der næsten intet tilbage, men under Nattens Løb vare de smaa Huller, vi havde gravet, paany fyldte, og efter havde vi Vand. Ingen af disse Vandstrømme rinde mer end en halv Mile og enkelte kun nogle saa ALEN fra deres Udspring, men alligevel have vi ikke lidt Vandmangel. Store Expeditioner af Mennesker og Dyr kunne ikke vel reise denne Vej i Sikkerhed, grundet paa de mange Besværigheder man møder. Colorado Floden er blot tilgjængelig ved Færgestedet, som for mange Mile er det eneste Sted stillet for en Oversart. Floden bruser afsted i en stor Revne eller Klost, som er flere hundrende Fod dyb. Landet paa begge Sider af Floden paa vor Reiserute, er gjennemstaaret af Revner og Turer, der paa sine Steder ere fra 50 til 300 Fod dybe. Under Negntiden fosse uhyre Vandstrømme, der gjore dem endnu dybere, gjennem dem og ned til Floden.

Egnen omkring Little Colorado er ogsaa af en vulkanisk Bestaffenhed og opfyldt med Raviner, hvorigjennem Vandet for flere Mile strømmer ned fra Klipperne. Mohave Springs, for Ex., har en Længde af 60 Mile og ser ud som en gammel Flodseng; nogle Poppel-

pile og andet Buskkrat vojer ved dens Bredder, og at dømme fra Driftsommeret, som jeg saa, maa den i Negntiden være en meget rivende Strom. Disse Raviner og Flodlejer kunne findes overalt langs med Little Colorado. Hovdingen for Oribos Stammen, Tuby, fortalte os, at sommetider kunde en Hest svømme i Floden, og til andre Tider var den ganste tor. Dette Land har engang i Tiden undergaet rædsomme vulkaniske Udbrud.

4 Mile fra vor Leir opdagede vi en hel Mængde forstenede Træer. Stamrene var aldeles forvandlede til Stene og Knuderne saa helt naturlige ud. Jeg maalte en og fandt den at være fem Fod og sez Tommer i Diameter; den havde en Længde af 130 Fod og var ved Toppen, som var afbrudt, to Fod og to Tommer. Den maa i sin fulde Længde have været mindst 150 Fod lang. Senere saa vi et andet Træ, som var 210 Fod langt. Disse forstenede Træsorter kan man finde gjennem hele denne Egn. En høist underfuld Forandring maa have fundet Sted, siden disse kæmpemæssige Træer voxede her; thi hverken Træ- eller Plantevæxt gror her nu. Denne Skildring maa give Dem en lille Ide om Landet. Vi ere nu i Sigte af San Francisco-Bjergene, hvis Toppe endnu ere hvide af Sne. Det geologiske Udsende af det der overliggende Land er ganste forskjelligt fra dette, hvorpaas vi befinde os; men intet Vand leder fra disse Bjerge ned i Colorado Floden. Indianerne fortælle os, at der ere gode Vandstrømme paa Sydvest-siden af Bjergene. Jeg formoder dette er Verdo, som der skal have sit Udspring. Landet derover er uden Twivl mere indbydende end dette; men jeg tror ikke det gør Noget til Sagen, om et Land er goldt og usrugligt, naar Herren har et Værk at sætte i det.

Her ere tusinder af Lamaniter, som have beboet denne øde Region for mange Generationer; de ere med Hensyn til deres Levemaade for det Meste afhængige af Negnen til at vande deres Korn, og erholde Foden paa bedste Vis. Moquis-Indianerne have et Slags Landsbyer, hvori de have levet for flere Menneskealder og avlet Korn, Færstener, Kjøkkenurter o. m. Naar de behøve Negn, komme de tilsammen, danse, synde og anraabe Herren om at vande deres Marker. En stor Sammenkomst af denne Slags har netop fundet Sted i Oriba Landsbyen, som har omtrent 400 Sjæle. Moquis-Indianerne have syv Landsbyer, som tilsammen tæller omtrent 2,500 Indbyggere. De ere et flittigt og opvakt Folk, som have stor Tro paa Herren, og deres Hjerter ere forberedte til at annamme Evangeliet. Nogle Navajo-Indianere have besøgt vor Leir og ere meget venlig findede.

Seg har følt overmaade vel paa denne Mission og ønsket at se Diemedet for dens Bestemmelse sat i Udførelse. En bedre udrustet Expedition end denne har vel neppe nogensinde rykket ud for at anlægge en Nybygd. Vi have Sæb, Landbrugeskaber, Værktøj af alle Slags, gode Kjøreredskaber, Dyr og rede Hænder til at udfore enhver Ting; dog vi have indtil nu ikke været meget begünstigede af Elementerne og andre Omstændigheder. Seg sollte nedslaaet ved, at vi skulle være nødsagede til at vende tilbage til Little Colorado, men vores Instruger bemyndigede os ikke til at gaa videre, og vi vare aldeles ubelsjendte med Landet hinsides Floden. Den eneste Vej for os at folge var at afvente nærmere Underretning. Maaske Egnen om Colorado Floden ikke egner sig meget for Anlæggelsen af et Settlement, men jeg er forvisset om, at andre Dele af Lan-

det godt kunne tale en Undersøgelse i denne Henseende. Tilbage blandt Høiene finde vi Indianerne opdyrke Flækker ved Siden af smaa Vandstrømme, hvor hvide Mænd kunde være i stand til at opdyrke et ganse anseligt Stykke Jord. Et Stykke tilbage fra Floden er ikke Landet saa øde, som det ser ud til.

Dog vi kunne kun vente at erholde en meget begrænset Kundstab om Landet ved at passere gennem det med en Hurtighed af 30 til 40 Mile om Dagen. Vi ville maaske være ude af Stand til at opdage store Vandstrømme i Lighed med dem i Utah; men jeg er ikke desmindre forvisset om, at Landet i Nabostabets af San Francisco-Bjergene kun behøver meget lidt Banding. Naar det var skyet, lagde jeg Mærke til, at Bygerne samlede sig om Bjergtoppene og fortætedes til Negn; dette var ofte Tilsældet. Vi have nu været i Sigte af disse Bjerge for omtrent 7 Uger. Vor Stilling her forstår os en fortæffelig Lejlighed til at undersøge Egnen deromkring, dersom det skulle være tilraadeligt. 80 Mile fra vor Leir ved Colorado Floden passerede vor Undersøgelses-Expedition en Kjørivei, som leder sonden om Bjergene til Prescott. Naar disse 80 Mile ere tilbagelagte, have vi en Kjørivei til det sydlige Arizona. I daglig Forventning af Instruger, have vi ikke begivet os paa store Opdagelser, men kun undersøgt Landet i vor umiddelbare Nærhed.

Om hvad der skal gjores under vores nuværende Omstændigheder, har jeg ingen Ide. Der ere omtrent 20 Bogne i House Rock, paa den anden Side af Floden. 20 Bogne, under Kapt. Day, drage paa Mandag tilbage til Navajo Springs; de resterende 32 ere her tilbage med Præsident Haight. Det blev vanskeligt at erholde Foder for Dyrene lige i Nærheden af Banding-stederne, hvizaaarsag Expedi-

tionen paa denne Side af Floden har oploft sig. De, som opholdt sig i House Rock, tog ikke tilbage over Floden, men asvantede, hvor de vare, Resultatet af Meddeelsen. Det Sibud, som vi assendte, mødte dem der. Hæbreten i Leiren er god. Vi have blot mistet 2 Dyr, en Hest og en Ko. Alle Brødrene fra Weber Co. ere her tillige med Søster King med hendes lille Pige og Søster Stevens.

Jeg har allerede strevet mer end først var min Agt, men maaſte disse Detailler ikke ville være uden Interesse til Dem. Jeg har ofte følt et oprigtigt Ønske om, at noget Godt maatte blive udvort her blandt Lamaniterne, thi de ere et meget intelligent og godt Folk. Jeg er ledet til at giøre mig selv det Spørgsmål:

Ere vi ikke beredte paa at indføre Evangeliet blandt Lamaniterne og opbygge Herrens Hus, eller er Kjærligheden til Babylon endnu for stærk hos os, og vores Hjerter hen vendte paa, hvad vi have levnet tilbage. Hvis dette er Tilfældet, ville vi have til at gaa gjennem en Erfaringsstole til, forend vi kunne være i stand til at staſtere alle Herrens store Besignelser. Dog Alt vil blive til det Bedste for dem, som tjene Herren.

Haabende, at mit i Fæst strevne og noget langtrukne Brev ikke maa trætte Deres Taalmodighed altfor meget, tegner jeg mig

Deres Broder i Evangeliet
Henry Holmes.
„Deseret News“.

Blanding.

Imod Prinds Alfonso har der fundet et Mordforsøg Sted; Gjerningmanden er blevsen studt.

Regjeringen fører de sangne Insurgenter til Kuba.

Cateches för Barn är utkommen på Svensk.

Innehold.

	Side.		Side.
Foredrag af Præsident G. A. Smith .	353.	Korrespondance	363.
Redaktionens Bemærkninger	360.	Blanding	368.

„Skandinaviens Skjerner“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Kontoret i Lorenzengade Nr. 14, 1ste Sal til venstre og paa alle kongelige Postkontorer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. G. Larsen.

Trykt hos F. E. Bording.